

Battığımız Bataklar

Ahmet Erkam Saraç

AHMET ERKAM SARAÇ

BATTIĞIMIZ
BATAKLAR

Can aędaş

Battığımız Bataklar, Ahmet Erkam Saraç

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Aralık 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoęan

Düzelti: Aylin Samancı Elmasdaę

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelahuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6257-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AHMET ERKAM SARAÇ
BATTIĞIMIZ
BATAKLAR

ÖYKÜ

♥can

AHMET ERKAM SARAÇ, 1988'de İstanbul'da doğdu. Bilkent Üniversitesi İktisat Bölümü'nden mezun oldu. Bir süre finans sektöründe farklı alanlarda çalıştı. Halihazırda serbest çalışmakta ve ekonomi alanında eğitimler vermektedir. Öyküleri *Sözcükler*, *Trendeki Yabancı*, *Öykü Gazetesi* gibi dergilerde yayımlandı. Ankara'da yaşıyor. Azra isimli bir kızı var.

Beni yeniden edebiyata inandıran Azra'ya...

İçindekiler

Battığımız Bataklar	13
Murat Bir Baba Dese	23
Durun Tahmin Edeyim	31
Yeniden Oyna	41
Tıraş Köpüğünden Bulutlar	53
Koku	63
İçimde Ahlak Yasası	69

BATTIĞIMIZ BATAKLAR

Bir an aklımdan, sehpanın üzerindeki bardağı fırlatmak geçiyor. Dişlerini sıkıyor, bardağı kenara itiyor. Sigarasını araniyor hırsıyla. "Aman ne güzel, tek dalım kalmış!" diyor.

Melek kafasını telefondan kaldırıp boş gözlerle Cenk'e bakıyor. "O da mı benim suçum, hayvan gibi içmeseydin!" diyor.

Cenk'in bakışları bir kez daha bardağa kayıyor. Biliyor ki Melek kışkırtır, tansiyonu yükseltir, sabrını taşırır, o da ilk hamleyi yapmaya mecbur kalır. Bu defa tuzağa düşmeyecek.

Şarjdaki telefonuna uzanıyor, bir süre rehberi kurcalıyor. "Nerede lan bu Osman'ın numarası?" diye söyleniyor.

Melek sırtıyor, "Yoktur sende numarası, bakma boşuna," diye lafa giriyor. "Sen sevmiyorsun ya ayaktakımıyla muhatap olmayı."

"Hee, a... koyayım Orhan Pamuk'um ya," diyor Cenk, der demez de tuzağa düştüğünü fark ediyor.

Melek sonunda Cenk'in beklediği yapmacık kahkahasını patlatıyor. "Orhan Pamuk mu, ilahi! Emrah Serbes diye düşünmüştüm ben."

"Neyi varmış Emrah'ın? Arkadaşlarına caka satması-

nı biliyordun ama.” Sesini çirkinleştirerek Melek’in taklidini yapmaya çalışıyor: “Biliyor musun Neslicim, Cenk’le Emrah çok yakın dostlar.”

Melek cevap vermiyor. Birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu kulağına götürüp bir süre bekliyor. “Alo Osman Abi nasılsın? Sağ ol, ben de iyiyim. Ya, sana zahmet bana bir Eti Cin alır mısın? Ha bir de Camel Soft. Geldiğinde vereyim parasını.” Cenk’e bakıyor, iş bitiriciliğini gösteriyor zevkle, yalandan kıkırdıyor. “Yok yok, Cenk içiyor onu. Ben kırmızı Marlboro’ya devam. Aynen abi. Tamamdır, bekliyorum, sağ olası.”

“Çok sevgili babandan miras herhalde bu esnaf ağzı.”

Zayıf noktadan yakalayan bu defa Cenk oluyor.

Melek’in gülümsemesi birden kararıyor. “Evet şekerim,” diyor, “erken yaşta hayata atılmanın getirdiği ufak tefek kabalıklar. Tabii sen on sekiz yaşına kadar Elazığ’da değil Londra’da yaşadığın için bu tür şeylere uzaksın, bilmezsin.”

Cenk, Melek’in gardını düşürdüğünü anlıyor, bu dakikadan sonra Melek’i durdurmanın güç olacağını da.

Yüzündeki ifade Melek’i biraz daha kıskırtıyor. “Elazığ’dan çıkmasan o pavyon senin bu pavyon benim gezmeyecektin sanki? İstanbul’da kıyıtlık bar ortamlarında görünüp üç-beş boktan fanzin çıkarınca en enteli sen oldun.”

Cenk’in yüzü değişiyor. “Baban gibi yani öyle mi? Hem neyi varmış lan Elazığ’ın?”

Melek kontrolünü kaybediyor. “Benim babam en azından yaptıklarını kimseden saklamıyordu senin gibi. Korkak herif!”

Cenk ayağa fırlıyor, Melek’e yöneliyor. Hemen vazgeçip pencereye doğru yürüyor. Geçen sefer yine böyle anlamsız bir meseleden dolayı birbirlerine girmişlerdi.

İşin kötüsü Ada da evdeydi. Çocuk fırtınadan kendini korumak için üst kata kaçmıştı. Ada'nın yüzünde beliren tiksinti ve korkuyu gören Melek iyice çileden çıkmış, "Siktir git, gelme bir daha bu eve!" diye evden kovmuştu Cenk'i.

Her evden kovuluşunda olduğu gibi Cenk'e yine bir rahatlama geliyor. "Bitti," diye geçiriyor içinden. "Bu sefer sahiden bitti." Küçük bir çantaya üç-beş parça eşya sıkıştırıp evden çıkarken Melek'in canını son kez yakmak için, "Babası olacak herif Ada'yı aldıktan sonra yalnızlıktan kafayı sıyırıp arama ama beni," diyor. Kapıyı çarpıp çıktıktan sonra arkasından bir camın parçalandığını işitiyor.

Siteden çıkarken güvenle karşılaşılıyor. Evde çıkarıldıkları patırtı onlara kadar ulaşmış olacak ki adam selam bile vermeden gözlerini kaçırıyor. Adama nispet yapar gibi, derin bir nefes alıp, "Oh be!" diye bağıyor.

Planını evden çıkmadan yapmıştı. Bir süreliğine arkadaşasının Arap turistlere geceliği yüz dolardan kiralandığı dairelerden birinde kalacak, hayatını yeniden kurana kadar idare etmeye çalışacaktı.

Bekârlık günleri geçiyor gözünün önünden. Önceleri Beyoğlu'nda, sonraları Karaköy ya da Kadıköy'de biten geceler tütüyor burnunda. Şirketten arkadaşlarıyla bir yarışa girmişlerdi. Uzun süre büyük bir farkla önde götürdüğü yarış, Melek'in hayatına girmesiyle yarıda kesilmişti. Şimdi bittiğine göre aradaki farkı kapatmak için bir fırsat doğmuştu.

Taksiciye evlenmeden önce oturduğu sokağın adresini söylüyor. Soranlara, "Taksim'de oturuyorum," dese de Tarlabaşında, döküntü bir sokaktaydı evi. Sırf İstiklal'e yakın olduğu için yabancı öğrenciler, çulsuz turistler, torbacılar, küçük dükkânlarına tıklıp kalmış sabı-

kalı mahalleliyle birlikte yaşıyordu. Tekrar oranın havasını solumak özgürlüğünü hatırlatacaktı belki de.

Pencerenin önünde bir süre hareketsiz bekliyor. Paketteki son sigarayı çıkarıp yakıyor. Tartışmanın bu noktasında hep dediği gibi, “Kafama sıçayım,” diyor duyulur duyulmaz bir sesle. O gece için küfrediyor yine kendisine.

Sarıyer’den Taksim’e uzun bir taksi yolculuğu sonrası eski sokağına ulaşıyor. Taksiden inince sokağın rutubet, küf, ot, bira, ter ve pastan oluşan kesif kokusu yüzüne vuruyor. Unuttuğu bu koku midesini bulandırıyor. Evinin olduğu apartmana şöyle bir uzaktan bakıyor. Apartmanın fotoğrafını çekip, “Ne çok özlemişim!!!” yazarak Instagram hikâyelerine atıyor.

Apartmanın sarıya çalan krem rengi duvarları, boyası dökülmüş kahverengi giriş kapısı, Melek’le birlikte olduklarının ilk günlerini getiriyor aklına. Yalpalayarak apartmana doğru yürümeleri, o pis duvarlara sürtünerek kapıdan girişleri, apartmanın pırpırlı ışıkları altında uzun uzun öpüşmeleri. Yasak olanın hazzıyla yaşadıkları ateşli anları düşünüyor. Sonra Melek’in bir gece hiç beklemediği anda, “Her şey bitti, ben mahvoldum,” diye ağlayarak araması düşünüyor aklına. İçini suçluluk duygusunun kaplamasına müsaade etmeden İstiklal tarafına doğru tırmanmaya başlıyor.

Çalan zilin sesiyle kendine geliyor. Kapıyı açmak için elindeki sigarayı kül tablasına bastırır da Melek ondan önce davranıyor. Eli kül tablasında, Melek’in Osman’la bir süre neşeli neşeli konuşmasını dinliyor. Kapıdaki konuşma Melek’i keyiflendirmiş olacak ki bir süre sonra gülümseyerek salona giriyor. Osman’ın getirdiği sigarayı fırlatıyor Cenk’e doğru. “Bir şey değil,” diyor.

Cenk verecek cevap aramaya bile tenezzül etmiyor. Pencereden bahçeyi seyretmeye devam ediyor.

Sokaktan ayrıldıktan sonra Emre'yi arıyor. Uzun açıklamalara girişmeden bir daireye ihtiyacı olduğunu söylüyor. Emre'nin, "Ne o lan bekâr günlerini mi özledin?" diye takılmasına, "Sahalara dönüyorum oğlum," diyerek karşılık veriyor. Lisenin önünde buluşmak için sözleşiyorlar.

On beş dakika sonra, düz mavi renk gömleği kotunun içinde, süet ayakkabılı, saçlarının önleri seyrelemiş; bira-orta yaş karışımı göbeği olan bir adam gülümseyerek yanına yaklaşıyor. Emre'yi görür görmez ne kadar uzun süredir konuşmadıklarını fark ediyor. Arkadaşındaki değişim şaşırtıyor, "Oğlum, kız istemeye gitmiyoruz. Ne bu kılık?" Emre bozuntuya vermiyor, "Artık yirmi beş yaşında değiliz abi. N'apayım, Guns'n Roses tişörtüyle yırtık kot mu giyeyim?"

"Neyse neyse, uzatma da güzel bir yere geçelim. Öldüm açlıktan. Var mı konser falan bir yerlerde?"

Emre akşam dokuzda bir turist kafilesini karşılama-sı gerektiğini, zamanı olmadığını söylüyor. "Bir yemek yiyelim, birkaç kadeh içelim. Ben sana anahtarını veririm, kalacağın yeri de tarif ederim. Sen geçersin istediğin zaman."

Canı sıkılıyor ama arkadaşının teklifini çaresiz kabul ediyor. Cenk'in bozulduğunu anlayan Emre, "Oğlum bekâr takılacak günü bulmuşsun sen de. Hem nerede Melek, takıştınız mı yine?" diye soruyor. "Uzun mevzu," diye geçiştiriyor.

Yemekte Melek'le yaşananları hızlıca anlatıyor. Çakırkeyif olup uzun uzun konuşmak, bekâr günlerindeki gibi bitmeyen bir gece geçirmek istiyordu ama bu turist kafilesi işi planlarını suya düşürdü. Emre bir kadeh-

ten fazla içmiyor. "Araba kullanacağım. Sen de erken başlama. Gece uzun, belli olmaz," diyor göz kırparak.

Cenk pencerenin önünden ayrılıp tekli koltuğa geçiyor. Telefonuna baksa da aklı Melek'te. Deminki öfkesi dinmiş gibi. Bir şeyler izleyip gülüyor. Bu gelgitlere alışsa da tahammülü çoktan tükendi. İlişkileri ortaya çıktıktan sonra Melek'in yaşadıkları ikisini de oldukça değiştirdi. Üstüne bir de Ada'nın babasıyla yaşamaya başlaması, evin daha da yaşanmaz hale gelmesine neden oldu. Her defasında bunda suçu olmadığına kendini inandırmaya çalışsa da Melek'in değişen ruh hali buna engel oluyor. Melek bir kahkaha atıyor, sanki Cenk yanına gitse izlediği şeyi ona da gösterecek, beraber gülmelerini bekleyecek. Yatışan sinirlerinin yeniden gerildiğini hissediyor Cenk. "Ada'yı ne zaman alacaktın sen?" diye soruyor. Ada'nın o günden beri annesinde kalmak istemediğini biliyor.

Emre ayrıldıktan sonra İstiklal Caddesi'ni baştan başa yürüyor. Eskiden sıklıkla gittiği mekânlardan birine uğramaya karar veriyor. Bira, müzik ve genç kızlar. Uzun zamandır unuttuğu duygular canlanıyor içinde.

RedRock'ın önüne gelince isminin artık Kirli Depo olduğunu görüyor. "Bu ne lan, yeni nesil indie grupları gibi," diyor kendi kendine. Ama yeni trendin bu olduğunu bildiği için ses etmeden dışarıdaki masalardan birine oturuyor. Bir süre dışarıda içip ilerleyen saatlerde içeri geçmeyi planlıyor, bir bira sipariş ediyor. Sigarasını yakıp telefonunu kurcalamaya başlıyor.

Melek başını telefonundan kaldırıyor. İfadesi oldukça öfkeli. Cenk'in içi bir nebze soğuyor. "N'apacaksın sen Ada'yı ne zaman alacağımı?" diye soruyor. Sesinde tik-

sinti var. “Merak ettim sordum, ben bu evde yaşamıyor muyum lan?” diye bağıyor Cenk. “Amacının ne olduğunu biliyorum ben senin,” diyor Melek öfkeyle. “Allah belasını versin seni tanıdığım günün!” diye bağıyor. Cenk sakince karşılık veriyor. “Olsa da verse keşke.”

Hava kararıp mekân canlanmaya başlayınca beşinci bardağını bitirip içeri geçiyor. Başu hafiften dönmeye başlamış. Boş birkaç masadan birine kuruluyor. Eskiden olsa damsız almazlardı diye düşünüyor. Beyoğlu'nun meşhur kalabalığı Kadıköy'e kaydktan sonra bu tür kısıtlamalara gitmemeleri yüzünü güldürüyor. Bir bira daha söylüyor.

Evden ayrıldığından beri Melek'ten ses çıkmadı. Daha önceki kavgalarında küfretmek, bela okumak için de olsa muhakkak ya arar ya mesaj atardı. Instagram'a bakıyor. Ada'yla bir fotoğrafını paylaştığını görüyor. Eski bir fotoğraf. Sanki Cenksiz daha mutluyum der gibi sırtıyor telefon ekranından. “Siktir lan,” diyor sesli bir şekilde. “Bok mutlusun.” Yandaki masadaki üç kadının kahkahasıyla kendine geliyor. İçlerinden biri Cenk'in kendisini gördüğünü anlayınca bardağını kaldırıyor. “Takma kafana, o da mutsuzdur,” diye bağıyor. Bardağıyla karşılık veriyor, kendini toparlamaya çalışarak, “Bence de,” diyor. “Hem,” işaretparmağını şakağına götürüp çeviriyor. Kadınlar bir kez daha gülüyor. Hedefini bulduğunu hissediyor. Yavaşlaması gerektiğini düşünüyor. Birasını kenara itiyor. Kendine seslenen kadını dikizlemeyi ihmal etmeden, sahnede çalan grubu izlemeye başlıyor.

Melek'in öfkesi dinmiyor. “Her defasında ya, her defasında Ada'dan bahsedip canımı yakman şart mı? Senin için neleri göze aldığımın farkında değil misin? Neler

Çok uzakta bir yerlerde birtakım adamlar iriyarı kel ve yalnız bir adama kurşun yağdırıyordu, birkaç kötü adam ise bir kızın hayatına son vermek üzereydi. Sevil yerde, ben sandalyemde, ellerimiz çaresizce yanımıza düşmüş, öylece oturuyorduk. Ekrana baktım. Kandan kıpkırmızıydı. Sonra bir adamın yere düştüğü görüldü, ince bir inleme duyuldu ve ekranda bir yazı belirdi: "Yeniden Oyna."

"Yeniden oynayalım mı Sevil?" diye fıstıldadım.

Ahmet Erkam Saraç, içerisinde hayatın nefes alıp verdiği öyküler yazıyor. Yanı başımızdaki kırıgın ailelerin, toksik ilişkilerin, yalnız bırakılmış çocukların, yeri doldurulamaz kayıpların bataklarını anlatıyor. Bazılarının çıkmak için çabalarken daha da gömüldüğü, bazılarının dibe vardığını bile fark etmediği bataklar bunlar.

Battığımız Bataklar, acının farklı yüzlerini, hiçbir filtreden geçirmeden, saklamadan, olabildiğince somut halleriyle karşımıza çıkaran, cesur bir ilk kitap.

#aile #çocuk #çatışma #cezaevi #kaybetmek #mücadele

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [X](#) canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-6257-4

9 789750 762574